

Dívám se z okna tvýho bytu,
všechno je tak šedivý.
Plouží se tudy lidstvo bez citu.
Ničemu se vlastně nediví.
Všichni jsou stejní, ba i horší
a někdy trochu nevšímaví.
Ty si však všímáš,
často zavrtá se do nich tvůj pohled pichlavý.
Tvoří jiný světy plný věcí,
falešnejch cest ke štěstí.
Šlapou jimi společně a přeci jeden ví
jen o své bolesti.
Je to tak snadný bitvu prohrát
a zapomenou bojovat díl.
Ve světě iluzí něčím vytvořenejch
se cejtim jako král.
V tobě ale holka je dost vzdoru,
nezakrnět, nezhloupnout.
Dokážeš to - o tom není sporu -
zakalený gesta prokouknou.
Vidím hvězdy ve tvých očích -
ten věčnej dvojí slunovrat -
takovou tě ctít budu
a možná nadosmrtně milovat.